

ŠKOLČAS

„doby covidové“

2020/2021

Balada s pohádkovým koncem

Přišel říjen a s ním zase
stejně jako na jaře,
nemoc Covid - 19
zaklepala na dveře.

Zavřela nám znovu kina,
zavřela nám obchody,
nesmíme zas nikam chodit
a nepustí nás do školy.

Startujeme počítače,
zakládáme učebny,
ve dne v noci

trápíme se,
chystáme si on-lajny.

Mapujeme, stahujeme,
dost se se vším soužíme,
tvoříme a učíme se,
kdy to skončí - nevíme.

V pracovně mé dítě stálo,
na monitor zíralo.
„Co to, mami, zase děláš?
rádo bych si pohrálo!“

Křičí, kvičí, nervy ničí,
nestydí se před ničím.
Oběd bublá na vařiči,
jak jen já je vycvičím?

Nedaří se, běda, běda!
kéž by to vzal všechno d'as.
Na hodné žáky v počítačích,
Těšíme se zas a zas.

Měsíc utek jako voda,
Nadějné jsou vyhlídky.
Že ta doba brzy skončí
a zůstanou jen vzpomínky.

(Vendula Kyščiaková)

Báseň o koruně

Jednoho dne sluníčko hřálo
a z našeho rozhlasu oznámení se
hnalo.

Pan ředitel, velký šéf,
zprávu nám sděloval hned.

Že prý doma budeme
a nic s tím nezmůžeme.

Je to jen na 14 dní,
to myslel si každý.

O pár měsíců později
doma jsme zalezli v posteli.

Každý už se doma nudí
a rodiče nás pořád prudí.

Ale věřme, že to přežijeme
a do školy se zase poženeme.

Korona svůj život brzy skončí.

Věřme tomu, řek to i průvodčí.

(Hana Kunschnerová)

Nemusíme do školy

I když nemusíme chodit do školy,
přesto píšem doma úkoly.

U počítačů sedíme,
na paní učitelku hledíme,
dneska máme jazyk český,
učíme se psát hezky česky.

Zítřka máme matiku,
v ní trénujem logiku,
po matice vlastivěda,
nebude to žádná věda.

A poslední angličtina,
jazyky jsou velká dřina,
až epidemii zvládneme,
do školy zas půjdeme
s hlavou plnou vědomostí
a se srdcem bez starostí.

(Eliška Nováková)

Onlinovka

Škola je
teď
zavřená,
učíme se doma.

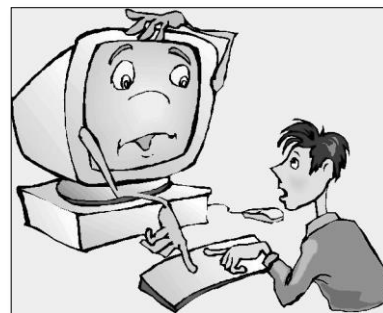
Neslyšíme zvonění,
což je velká škoda.

U počítačů sedíme,
na obrazovky čučíme.

Onlinovka to je věda,
bolí z ní však oči i běda.

Přesto velké díky vám,
že online výuku poskytla nám.

(Zuzana Nováková)

Óda na vítězství

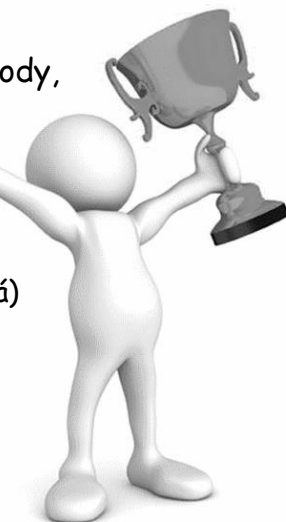
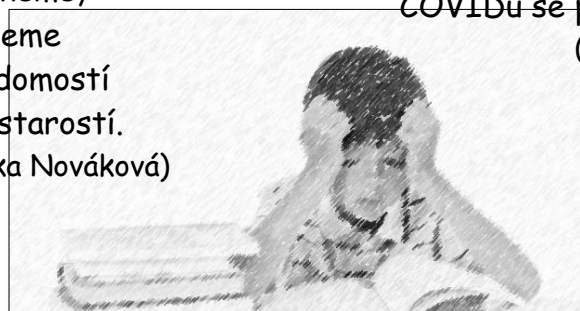
Na aktovku prach se snáší,
samota sem smutek vnáší.
Škola, žáci, učitelé,
vše je strašně osamělé.

Co s tím? Co teď? A co potom?
Pobavme se právě o tom!

Nedejme se vystrašit,
radost nechme vyrašit -
na procházce do přírody,
na čerstvém vzduchu bez nehody,
s kamarády v on-line světě
zavtipkujme v každé větě.

Vydržíme, zvítězíme,
COVIDu se postavíme!

(Lenka Veiserová)

Kam dnes půjdu?

Sedím doma v karanténě
společnost mi dělá štěně.
Ještě že to štěně mám,
na 500 metrů se z domu podívám.

Metr sem a metr tam
už za patami policistu mám,
zápisník hned vytahuje
a pokutu vypisuje.

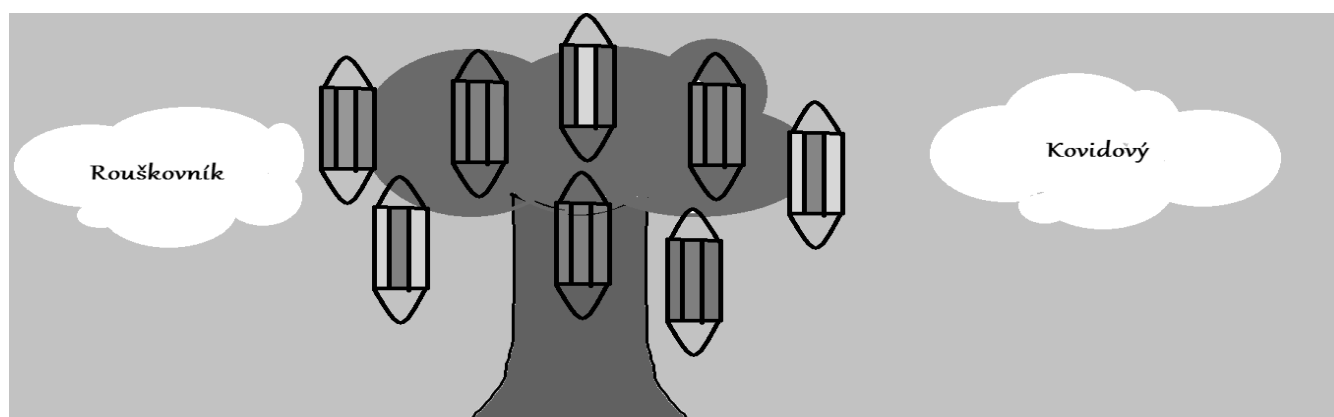

Milá slečno, 502 metrů od domu,
už pro vás není bezpečno.
Dneska to máte za dvě sta,
protože jsem hodný policista.

Pejskem smýkám tam a zpátky,
už mám v těch zákonech pěkné
zmatky.

Co dnes platí, zítra není,
je to vážně k zamyšlení.

(Eliška Nováková)

ZPÁTKY VE ŠKOLE

Každé všední ráno vstávat
a u počítače sedávat.
Musím jít na on-line hodiny,
i když bych raději četla noviny.
Potom úkoly dělat hned
a takhle to měl celý svět.

Najednou skvělá zpráva,
sama vláda nám ji dává.
Listopad - poslední den,
vezmu roušku a jdu ven.
Teda spíše do školy,
s hotovými úkoly.
A i když podmínky nejsou nej,
konečně jsme všichni spolu,
jupííí, hola hej!
(Sofie Sroková)

Koronavir už mě nudí

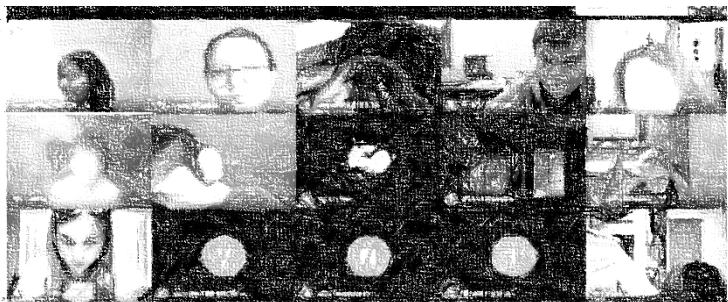
Koronavir už mě nudí,
do školy teď nemůžem,
zůstat doma nás vir nutí,
vy to víte, já to vím.

Lavice jsou teď prázdné,
učivo řešíme z pohodlí gauče.
Nikdo nám však nevěří,
že raději se učíme v lavicích.

Školo zlatá, školo moje,
učitelé, kamarádi,
Google Meet mi vás nenahradí.

Musíme proto doufat v lepší zítřky,
brzy se snad uvidíme
a roušku navždy odložíme.

(Ema Vašíčková)

Balada učitelská

Tak nám přišla nová doba,
šíří se tu divná zhouba.
Co nám zbývá? Marná snaha,
jsme nuceni zůstat doma.
Místo hluku, pláče, smíchu
sedím doma, sama, v tichu.

Každý den už časně zrána
zapínám si moje PC
a jsem jasně přesvědčená,
že půjdu spát zas až kdysi.
První zápas s počítačem
skončil rychle a hned pláčem.

Kde je moje příprava?
Kam jsem si ji nahrála?
Jedna složka, druhá, třetí,...
už tu na mě čekaj děti!
Potím se a ruce se mi chvějí,
už propadám beznaději.
Ale náhle ... Hurá! Sláva!
Složka už se zobrazila!
Můžem začít, milí žáci.
Kdopak nám tu dneska schází?
Jsou tu všichni schovaní
za písmenky a značkami.

Kdo odpoví na otázku?
Kdo se ozve? Kdo mi řekne jednu
větu?

Dlouho ticho. Haló! Kdopak je tu?
Přišla zpráva do chatu:

Prosím, prosím, já jsem tu.

Nefungují mikrofony,
to je pramen mojí zloby.
Cítím se tu jako blázen,
povídám si s monitorem.

Ať už skončí tyhle děsy,
šediví mi z toho vlasy.

Jak já jsem se těšila,
až uvidím dětské tváře,
až uslyším komentáře, ...

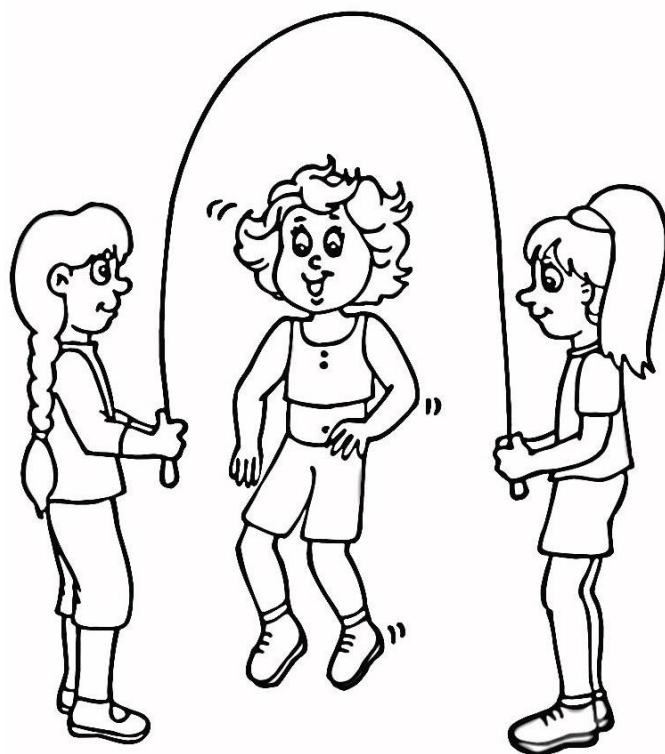
A všechno jsem přežila!

(Petra Tichá)

Tělocvik distančně

Po přechodu výuky na distanční úroveň se začaly na dálku vyučovat nejenom hlavní předměty, ale i výchovy. Hudební a výtvarná výchova se dá doma docela dobře zvládnout. Zazpíváte si z plna hrdla bez rizika, že na někoho přenesete kapénky nebo oni na vás, a nakreslit obrázek nebo vyfotit fotku je taky celkem bez problému. Horší je tělocvik.

Venku už je poněkud chladněji. Přičteme-li k tomu, že okolo Dušiček pršelo asi 4 dny a bahna bylo všude pomnoho, být venku vždy nejde. Proto se tyto hodiny přenesly do našich domů, bytů a pokojíčků, které se tím dostaly do mírného nebezpečí. Nevím, jak ostatní, ale já se o svůj pokoj, který je 4 kroky na 4 kroky, docela bojím.

Uvedu jeden příklad mluvící za vše: švihadlo. To je celkem nebezpečné i v aule. Ani se nestihnete vzpamatovat a vaše švihadlo je zamotané do spolužákova. Teď se to teoreticky stát může také. Jen místo spolužáka se zamotá třeba do židle. Při poloze v největší výšce se zase může střetnout s lustrem.

Tělocvik zůstává za všech okolností a na všech možných místech rizikem, obzvláště pro člověka, který se dokáže přerazit i o práh u dveří. Třeba pro mě.

(Pavlína Skopalová)

Když už jsme u sportu, pojďte si přečíst, jak se sportem bojují jiní...

Já a sport - ještě žiju

Já sport miluji. Jen mi teda upřímně moc nejde.

Když jsem jednou v tělocviku skákala do písku, letěla jsem jako postřelená vrána a při dopadu jsem měla moře písku v levém uchu. O mé skvělé mušce při vybíjené ani nemluvím. Každý můj ze začátku úchvatný hod se nějak zvrtně a paní učitelka se musí mít na pozoru. Po celou dobu hry se vybavuju s kamarádkami, a když si všimnu míče letícího přímo na mě, bývá už většinou pozdě. S lehce promáčknutým obličejem odcházím potupně za čáru.

S kamarádkou chodíme v létě na brusle. Půl hodiny trvá, než se vůbec postavím. Když už se mi to povede, bruslím jako hodně ospalá želva. Moji zpočátku ladnou jízdu překazí vždycky malý zákeřný kamínek. Zakopnu o něj a vypadám jako pavouk, kterému jste právě utrhli nohu. Zkoušela jsem jet i na skateboardu. Nebudu vám lhát. Málem jsem se zabila. Když jsem se pokoušela si na skateboard stoupnout, tak mi to šílené prkno naschvál ujelo pod nohama a už to bylo. Ležela jsem na zemi celá polámaná, ale vysmátá.

Myslím, že nejdůležitější je, že jsem ještě naživu, ovšem profesionální sportovec ze mě bohužel nebude.

(Anna
Hamplová)

Já a sport - nový snowboardista

Všichni moji kamarádi, kteří mě znají velmi dobře, vědí, že nejsem úplně milovník sportu. Přijde mi, že patřím mezi nejlínější lidi na planetě. Někdy si připadám jako lenochod nebo koala. Jen spím a jím. I přesto jsem se rozhodla jet v sedmé třídě na lyžák.

Nebyl by to takový problém, kdybych se nerozhodla stoupnout hned na snowboard. Všichni z rodiny jezdí velmi dobře na lyžích, jen já jsem černá ovce, která na nich nikdy nestála, ani nebyla na horách.

Už když jsem měla v ruce snowboard a viděla lanovku, došlo mi, že tohle nebyl úplně dobrý nápad. Kopec vypadá krásně a snížek na něm je čerstvě nasněžený. Ale ta jeho strmost je neskutečná. Bojím se. Začínám být ve stresu. Není cesty ven. Sedím na lanovce a přemýšlím, jak vystoupím. Blíží se konec lanovky a já nemám ponětí, jak z ní slézt, protože mám prkno na nohou. Zvedám se a moje hlava okamžitě říká: "Nemá to cenu, spadni!" Kácím se na zem. Nějak se belhám k místu, odkud mám jet, kouknu z kopce a říkám si, že tohle nemůžu nikdy přežít. Přijede pro mě někdo? Anebo to budu muset sjet? Modlím se. Pomalu zkouším sjíždět, ale vůbec nevím, jak prkno ovládat. Padám na zem. Musím se naučit zvedat ze země - myslím, že to budu hodně potřebovat. Znovu se zvedám a zase jsem na zemi. Všichni okolo mě už mají alespoň nějakou zkušenost, takže se mi pomalu vzdalují z dohledu. Jsem zoufalá. Stylem půl metru na prkně a metr po zemi se dostávám dolů.

Trvalo mi to dlouho, než jsem si to přepla v hlavě a pořád si opakovala, že to dám! A taky dala! Kopec jsem sjela sice po třech hodinách, ale i přesto. Byla jsem na sebe pyšná! Další dny to bylo jen a jen lepší. Modřiny jsem měla po celém těle

a nemohla jsem se zvednout z postele, ale to už je vedlejší.

Na poslední den jsem se nesmírně těšila. Konečně domů! Nakonec si ale myslím, že jsem se i přes to všechno na snowboardu naučila celkem dobře. Jsem ráda, že jsem to mohla vyzkoušet!

Kdyby to situace dovolila a paní učitelka nám řekla, že pojedeme znovu na lyžák, jela bych hned!

(Daniela Vávrová)

Ale nejen sport je důležitý, jak to máte se zpěvem?

Já a zpěv

Když jsem byla ještě malý kvítko, hrozně ráda jsem zpívala. Bylo to jak doma, tak ve škole a kdekoliv jsem prostě chtěla. Občas to bylo něco jako rozlazená trubka s davem pro mě přihlížejících fanoušků. Popravdě to většinou všechno ztvárňovali moji plyšáci, kteří mi s odhodláním a jásotem tleskali za všechny moje hlasové skoky. Ale musím uznat, že někdy to uširvoucí nebylo.

Jelikož to postupem času dospělo k něčemu hezky poslouchatelnému, učitelka mě dvakrát přihlásila do pěvecké soutěže. Poprvé jsem byla klidná jako beránek, ale podruhé na mě spadla obrovská tsunami stresu a nervozity. Když jsem tam přišla, všichni si trénovali hlasivky jako zpěvní

ptáci. Abych nebyla jako černá ovce, začala jsem si tam teda kokrhát taky. Lidi přede mnou odcházeli strašně rychle a pak to přišlo. Byla jsem na řadě. Celou dobu to bylo v pohodě, ale v tu nejdůležitější chvíli se moje hlasivky rozhodly odjet na dovolenou. Najednou jsem začala cítit, jak mi pod náparem zvláštních pohledů ostatních planul obličej. Přesto jsem se stále nevzdávala a spustila jsem. Přesně v tu chvíli se zrodil můj nejvíc nepovedený zpěv a ty populární hlasivky si s návratem z jejich dovolené na spěch očividně moc nedávaly. Po dokončení jsem odešla červená jako rajče a rozklepaná jako sbíječka, ale stejně vysmátá jako sluníčko.

Pokud dojde ještě někdy na nějakou soutěž, doufám, že moje nervy budou v zimním spánku a já to tam odzpívám jako slavík. Radši ale prozatím zůstanu u svých věrných plyšáků.

(Johana Urbanová)

Jiní si během doby covidové krátili čas zájmem o přírodu. Máte rádi hady?

Krajta mřížkovaná

Jeden z nejdelších hadů na světě se dožívá až třiceti let. Měří 5 - 9m. Nejdelší jedinec měřil 12m, ale zahynul v roce 1912 na ostrově Celebes.

Krajta mřížkovaná žije v Asii a preferuje močály a rýžová pole.

Vydrží i jeden měsíc bez jídla, ale na druhou stranu si troufne i na prase a někdy i na

člověka.

Může naklást 50 - 100 vajec a pak je chrání svým teplým svalnatým tělem.

A konečně jsme zpátky ve škole, je tedy třeba si to užít ...

Šílené účesy ve škole

Hned první příležitost jsme využili k další celoškolní akci. Škola ožila a všude bylo veselo. Pochvalu zaslouží nejen děti a učitelé, ale také maminky a tatínkové, kteří si dali práci a dětem účesy pomohli připravit.

Více fotek najdete na stránkách školy.

Ted' se blíží prázdniny a my všichni věříme, že se po nich vrátíme do školních tříd a budeme se moci setkávat v naší milé škole. Tak si držme pěsti.

VŠICHNI JSME STEJNÍ

Dnes tu jednu báseň máte, to téma už asi znáte.

Týká se to lidí,

co vše kriticky vidí a urážet umí jen,
každému tím zkazí den.

Pokud uráží za barvu pleti, jak dospělých, tak i dětí,

at' si, prosím, právě ted'
poslechne těchto pár vět:

černý, bílý, je to fuk...at' už jsi holka nebo kluk.

I když jsi Čech nebo Rom,
špatně nemluv
o nikom.

Když potkáš černocho nebo Vietnamce, nikomu nedávej kopance.

Neřeš lidi, co se ti smějí,
však ono jim dojde později,

že ty jsi byl ten chytřejší a vždy budeš silnější.

Zkrátka se každé ráno vzbud'
a celý den šťastný bud',

bez ohledu na lidi, co ti pouze závidí,

že ty jsi výjimečný a ne oni,
nikdy tě v tom nedohoní!

(Sofie Sroková)